

# การวิเคราะห์ลักษณะนิสัยของคนในสังคมไทยผ่าน “สื่อกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์” The Habit Analysis of Thai People Through “Media Activities to Sustain the Human Race”

จลศักดิ์ ชาญณรงค์  
Chulasak Channarong

## บทคัดย่อ

ลักษณะนิสัยของคนในสังคมถือได้ว่าเป็นหนึ่งในหน่วยการวิเคราะห์หรือเป็นประเด็นการศึกษาที่มีทั้งความน่าสนใจและความสำคัญเป็นอย่างสูง อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์เพื่อให้ได้มาซึ่งลักษณะนิสัยที่แท้จริงของคนในสังคมหนึ่งๆ เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากด้วยมีความคาบเกี่ยวกับประเด็นอื่น ๆ รวมถึงการผูกติดกับการแปรเปลี่ยนตามยุคสมัยที่เป็นภาพพรางการวิเคราะห์ให้ได้ข้อเท็จจริง บทความชิ้นนี้จึงได้กำหนดวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ประเด็นดังกล่าวด้วยเครื่องมือของยุคสมัยหรือที่รู้จักกันดีในนามของการวิเคราะห์วาทกรรมเพื่อศึกษากฎเกณฑ์ลักษณะนิสัยของคนในสังคมกับสังคมไทยที่มีการซ่อนเร้นไว้อย่างแนบเนียนโดยนำเรื่องพื้นฐานของการกระทำในสังคมคือกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ โดยใช้สื่อที่เป็นการกระทำชุดหนึ่งของกิจกรรมดังกล่าวเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ ประกอบด้วย เรื่องของเสียงสถานที่ การร่วมกิจกรรม พิธีกรรมการเข้าร่วมกิจกรรม และช่วงระยะเวลาการทำการกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ ทั้งนี้จึงได้ข้อสรุปเบื้องต้นว่าลักษณะนิสัยของคนในสังคมไทยมีลักษณะเด่นๆ หลายประการ ดังเช่น ไม่ชอบการแสดงออก สุภาพ อ่อนโยน อยู่ภายใต้กรอบธรรมเนียมปฏิบัติ และให้ความสำคัญกับเรื่องสถานภาพ เป็นต้น

**คำสำคัญ :** ลักษณะนิสัย / สังคมไทย / สื่อกิจกรรม / การดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์

## Abstract

The habit of people in each society is regarded as one of the unit of analysis that is both interesting and important as well. However, the analysis in order to obtain the true habit of a person in each society is quite difficult because there are overlap with other issues and tied with the changing period which is optical illusion to analyze the truth. This paper has set an objective to analyze the issue with the tools of these times or better known under the name of “discourse analysis” to study the habit of Thai people are hidden seamlessly by using the basis of the action taken in the event of maintaining the human race. The media acts a series of activities such as analysis tools: sound matter, place, participation, participation ritual and moments of ethnic activity. The preliminary conclusion was that the habit of Thai people has several features such as: not like to express, courteous, gentle, along with framework of tradition and take an interest in status and so on.

**Keyword:** habit / Thai society / media activities / the human race

## บทนำ

การศึกษาลักษณะนิสัยของคนในสังคมถือได้ว่าเป็นประเด็นสำคัญของการปรับปรุงหรือพัฒนาหรือกระทั่งเพื่อเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมของคนในสังคมหนึ่งๆ ทั้งนี้การศึกษาลักษณะนิสัยของคนในแต่ละสังคมหรือแต่ละประเทศจึงได้รับความสนใจอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้อาจเนื่องด้วยลักษณะนิสัยของคนในสังคมเป็นตัวแปรหลักตัวแปรหนึ่งในการพัฒนาหรือกระทั่งชุดวิธีการพัฒนาประเทศ ดังตัวอย่างงานวิเคราะห์เพื่อระบุพฤติกรรมของคนในสังคมไทยที่มีผลหรือส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ อันเป็นงานวิชาการประเภทคลาสสิกของ (จรี วิจิตรวาทการ, 2550) ซึ่งยังคงเป็นระบบคิดลักษณะนิสัยของคนในสังคมไทยที่สอดคล้องกับการวิเคราะห์ของนักวิชาการต่างประเทศจนได้บุคลิกภาพของคนไทยไปจนถึงภาวะโครงสร้างทางสังคมที่อยู่ภายใต้ระบบอุปถัมภ์จนทำให้เกิดลักษณะการยึดถือหรือให้ความสนใจที่เฉพาะตัวบุคคลมากกว่าเรื่องอื่นๆ การไม่แยกเรื่องส่วนรวมกับเรื่องส่วนตัวจนทำให้คนไทยขาดสิ่งทีเรียกว่าจิตสาธารณะและจิตวิญญาณสาธารณะ เป็นต้น รวมถึงงานของวิชาการท่านอื่น ๆ ดังเช่นงานศึกษาของ (วิรัช จิรัชนิภาวรรณ, 2546) ซึ่งได้ระบุลักษณะอุปนิสัยบางประการของประชาชนคนไทยที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศถึง 30 ประการ ดังเช่น ความเชื่อเรื่องเวรกรรมจนไม่เป็นอันทำอะไร ถ่อมตัวและยอมรับชนชั้นในสังคม การยึดถือระบบอุปถัมภ์ และ ไม่ยอมรับคนที่มีอายุเท่ากันหรือต่ำกว่า เป็นต้น อย่างไรก็ตามการศึกษาลักษณะนิสัยของผู้คนในสังคมกลับหาค่ากลางหรือลักษณะที่แท้จริงได้ค่อนข้างยากด้วยเนื่องจากการอุปถัมภ์ในประเด็นดังกล่าวผูกโยงกับประเด็นปัญหาอื่นๆดังที่กล่าวข้างต้นรวมทั้งมีการแปรเปลี่ยนไปตามยุคสมัยมากกว่าการพิจารณาหรือศึกษาลักษณะนิสัยของคนในสังคมอย่างหยั่งรากลึกถึงความจริงหรือแก่นแท้ นอกจากนี้ยังมีกรณีการนำแนวคิดเชิงเปรียบเทียบในลักษณะเปรียบเทียบลักษณะนิสัยในเรื่องต่างๆของคนไทยกับต่างชาติ เป็นต้น ทั้งนี้จึงเห็นได้ว่าโดยส่วนใหญ่การวิเคราะห์ลักษณะนิสัยของคนในสังคมไทยค่อนข้างเน้นไปในประเด็นที่เป็นแง่ลบจนถึงขนาดเป็นตัวจุดรั้งการพัฒนาเสียมากกว่าลักษณะที่แท้จริง ทั้งนี้อาจมีข้อคัดค้านว่านักวิชาการบางท่านได้วิเคราะห์ลักษณะนิสัยของคนไทยในแง่บวก อย่างไรก็ตามก็สำหรับงานเขียนชิ้นนี้มิได้ต้องการวิเคราะห์ลักษณะนิสัยของผู้คนในสังคมไทยในแง่ใดแห่งหนึ่งแต่มีความพยายามจะวิเคราะห์ลักษณะนิสัยของคนในสังคมไทยด้วยการใช้แนวทางการวิเคราะห์แบบใหม่เพื่อเป็นข้อเสนอแนะเพื่อการพิจารณาต่อไป

ผู้เขียนเห็นว่าด้วยกรอบการมองหรือพิจารณาสังคมรวมถึงการศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของคนในสังคมในยุคปัจจุบันดังจะเรียกอย่างที่เขาใจว่าเป็น “ยุคหลังสมัยใหม่” ที่ติดตามมาด้วยองค์ความรู้เกี่ยวกับการ

วิเคราะห์ปรากฏการณ์ทางสังคมแบบหลังสมัยใหม่น่าจะพอช่วยเกื้อกูลการวิเคราะห์สังคมเท่าที่เคยปฏิบัติได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นจึงได้เขียนบทความชิ้นนี้เพื่อวิเคราะห์ลักษณะนิสัยของคนในสังคมด้วยกรอบการศึกษาของทฤษฎียุคหลังสมัยใหม่ด้วยเครื่องมือที่มีชื่อเสียงของยุคสมัยนั้นคือ “การวิเคราะห์วาทกรรม” ที่มีสาระสำคัญว่าด้วยเรื่องการพยายามสืบค้นถึงกระบวนการ ขั้นตอนลำดับเหตุการณ์ และ รายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ ในการสร้างเอกลักษณ์และความหมายให้กับสรรพสิ่งที่ห่อหุ้มเราอยู่ในสังคมในรูปของ วาทกรรม และภาคปฏิบัติการของวาทกรรมว่าด้วยเรื่องนั้นๆ ว่ามีความเป็นมาอย่างไร มีการต่อสู้เพื่อช่วงชิงการนำในการกำหนดกฎเกณฑ์ว่าด้วยเรื่องนั้นๆ อย่างไรบ้าง มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคคล สถาบัน สถานที่ เหตุการณ์อะไรบ้าง และผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการสร้างรวมตลอดถึงการเก็บกต/ปิดกั้นสิ่งเหล่านี้ของวาทกรรมมีอย่างไร (ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2545) และด้วยระบบคิดแบบวาทกรรมนี้เองผู้เขียนจึงศึกษาลักษณะนิสัยของคนในสังคมด้วยการมองว่าความจริงที่เราเห็นเป็นความจริงที่ถูกครอบงำโดยสิ่งที่เหนือกว่า มีอำนาจกว่าจนผลักดันให้เกิดพฤติกรรมแบบรวมหมู่ตามแบบแผนที่ถูกกำหนดไว้แล้วและมักยังหาคำตอบมิได้ว่าเหตุปัจจัยที่ทำให้เกิดพฤติกรรมหรือการกระทำเหล่านั้นเกิดจากเหตุปัจจัยใด รวมถึงเหตุใดสังคมจึง (ยอมหรือตั้งใจ) ผลักดันจนทำให้อิทธิพลเหล่านั้นสามารถสร้างเป็นความเชื่อจนกลายเป็นวัฒนธรรมของชนชาตินั้น ๆ ในช่วงเวลาหนึ่ง

ทั้งนี้งานเขียนชิ้นนี้มุ่งศึกษาลักษณะนิสัยของคนในสังคมไทยอันเป็นสังคมที่พิจารณาได้ว่าเป็นสังคมที่มีแบบแผนทางสังคมค่อนข้างสูง สังคมหนึ่ง อย่างไรก็ตามสิ่งที่มาพร้อมกับแบบแผนทางสังคมนั้นก็กลับหาเหตุปัจจัยได้ยากยิ่ง แม้ จะมีการอธิบายด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์ (หรือวาทกรรมทางวิทยาศาสตร์) อยู่บ้างก็ตาม แต่แบบแผนทางสังคมส่วนใหญ่กลับถูกยึดโยงด้วยวาทกรรมทางสังคมหรือสิ่งที่จะเรียกว่าอะไรก็ได้แต่อยู่เสมอซึ่งมักหาสาเหตุที่มาที่ไปไม่ได้แม้เรื่องธรรมดาสามัญบนโต๊ะอาหารซึ่งผู้เขียนขอยกตัวอย่างการหันแดงกาวที่ใช้เคียงอาหารไทย เช่น ถ้าเป็นแดงกาวที่ใช้เคียงข้าวผัดจะต้องพานเป็นแว่นๆ ไปจนถึงแผ่นบางๆ และยิ่งบางมากเท่าใดยิ่งทำให้ข้าวผัดจานนั้นมีความเป็นอาหารเหลา (มีราคา) ขึ้นตามลำดับ และในทางกลับกัน ถ้ายิ่งหันหนาเท่าใดก็ยิ่งลดความโก้หรูมากขึ้นเท่านั้น สำหรับการเคียงน้ำพริกนั้นต้องผัดครึ่งก่อนแล้วค่อยตดเป็นท่อนเล็กๆ ออกเป็นก้อนสี่เหลี่ยมๆ ซึ่งนั่นออกจะเป็นน้ำพริกเมืองกรุงแต่สำหรับน้ำพริกต่างจังหวัดจะหันตามขวางแบบไม่ให้หลุดออกจากกันทันทีซึ่งแน่นอนจะไม่พบวิธีการทั้งสองในการตดวางข้างๆ ข้าวผัด สำหรับการหันยาวออกเป็น 4 ซีกนั้นดูจะใช้กับอาหารประเภทไส้กรอกอีสาน ลูกชิ้น หรือของปิ้งทั้งหลายที่มีแดงกาวเป็นเครื่องเคียงซึ่งจะไม่พบเลยในอาหารจานข้าวแช่ที่ต้อง

สลักแต่งกลายเป็นรูปใบไม้ อันเป็นอาหารประเภทเดียวที่ ยึดแต่งกวางใบไม้ไม่ได้ เป็นต้น ซึ่งตัวอย่างข้างต้นน่าจะชี้ ชวนให้เห็นว่า “อะไร” ที่ว่านั้นมีอยู่รอบตัวเราจริงๆ เพียงแต่เราไม่ทันสังเกตเห็นว่ามันครอบงำให้เราเชื่อและ เชื่ออย่างปักใจจนปฏิบัติตามและสร้างความเชื่อจน สามารถสืบต่อกันมาจากจากรุ่นสู่รุ่นโดยไม่ต้องเขียนเป็น ตำราบอกกล่าวเสียด้วยซ้ำเพราะย่อมไม่มีร้านอาหารร้าน ไตเห็นแต่งกวางแบบกอนวางเรียงกับข้าวผัดจะมีก็แต่เหตุ แห่งความเกียจคร้านของผู้รับประทานที่ใช้การกัดทั้งลูก เป็นต้น (จุลศักดิ์ ชาญณรงค์, 2550)

นอกจากนี้สำหรับบทความชิ้นนี้จะพิจารณาเพื่อ ศึกษากลไกกลับเพื่อสืบค้นลักษณะนิสัยของคนใน สังคมไทยดังกล่าวข้างต้นแล้ว ผู้เขียนได้เลือกกรณี วิเคราะห์จากกิจกรรมพื้นฐานที่ซ่อนเร้นของสังคมมนุษย์ โดยเฉพาะกับสังคมไทย คือ กิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ ของมนุษย์ ซึ่งผู้เขียนเชื่อว่าเป็นกิจกรรมต้นตอหลักของ ชุดการกระทำหรือในขั้นต้นย่อมส่งผลต่อลักษณะนิสัย ของผู้คนในสังคม (ซึ่งในความเป็นจริงแล้วน่าจะเป็นต้น ตอหลักของชุดการกระทำของทุกๆ สังคม-ผู้เขียน) อย่างไรก็ตามที่เลือกศึกษาชุดของการกระทำในสังคมไทย ด้วยสาเหตุที่ไม่เพียงแต่ผู้เขียนเป็นคนไทยซึ่งย่อมมีความ เข้าใจพื้นฐานการกระทำของผู้คนในสังคมไทยได้เท่านั้น แต่เนื่องด้วยสังคมไทยเป็นสังคมที่มีความซ่อนเร้นในเรื่อง นี้ได้อย่างแนบเนียนที่สุดสังคมหนึ่งก็ว่าได้ แต่สิ่งที่ซ่อน เร้นนี้ในทัศนะของผู้เขียนกลับน่าจะเป็นส่วนสำคัญที่เป็น ตัวสร้างแบบแผนการกระทำหรือลักษณะนิสัยของคนใน สังคมด้วย ทั้งนี้บทความชิ้นนี้จึงจะเริ่มวิเคราะห์ใน ประเด็นลักษณะกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ใน สังคมไทยเพื่อชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างและโดยเฉพาะ ลักษณะพิเศษต่างๆของพฤติกรรมในกิจกรรมการดำรง เผ่าพันธุ์จากนั้นจึงจะสรุปสาระของพฤติกรรมดังกล่าว เพื่อชี้ให้เห็นถึงความสอดคล้องอันนำไปสู่การทำนาย ลักษณะนิสัยของผู้คนในสังคมไทยอีกมุมมองหนึ่งดังจะ กล่าวในแต่ละประเด็นตามลำดับ

### กิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ในสังคมไทย

สำหรับกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ใน สังคมไทยหรือกล่าวให้กว้างขวางมากขึ้น คือประเด็น เรื่องเพศในสังคมไทยในปัจจุบันแม้จะเป็นไปตามกรอบ การมองเรื่องเพศแบบกระแสหลักที่ย่อมถูกมองไป ในแง่ลบ อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี (ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์, 2551) ได้วิเคราะห์ถึงประเด็นดังกล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า ที่ทาง ของเรื่องเพศของหลายกลุ่มความเชื่อในอาณาบริเวณ สยามแต่เดิมดูจะแตกต่างไปจากกรอบเรื่องเพศกระแส หลัก เรื่องเพศไม่ได้ถูกมองในแง่ลบที่เป็นอันตรายและ ต้องควบคุมตามฐานคติทางศาสนาและปรัชญาที่รองรับ เพศวิถีกระแสหลักที่มองเรื่องเพศเป็นบาปผิดที่ถูกจำกัด ควบคุมให้เป็นไปเพื่อการเจริญพันธุ์เท่านั้น ถึงกระนั้นก็ ตามต้องยอมรับว่าในปัจจุบันที่ทางเรื่องเพศดังกล่าว

สำหรับสังคมไทยถูกมองในแง่ลบที่เป็นอันตรายและต้อง ควบคุมและโดยเฉพาะจากสื่อกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ อันเป็นหน่วยการวิเคราะห์ของบทความชิ้นนี้อาจเรียก ได้ว่าเป็นจำเลยถาวรที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นสาเหตุของ ปัญหาสังคมมากมาย โดยเฉพาะการสนองความต้องการ ทางเพศในรูปแบบที่ถูกจัดว่าไม่เหมาะสม ชุดคำอธิบาย หลักในประเด็นนี้คือการบริโภคสื่อสังวาส (ซึ่งบทความ ชิ้นนี้เรียกว่า “สื่อประเภทกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของ มนุษย์”) ทำให้เกิดความต้องการและมีโอกาสที่จะเข้าไป เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศนอกกรอบอันยอมให้นำไปสู่ปัญหา สังคมอีกนานัปการ ดังเช่น ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อน วัยอันควร ปัญหาการใช้ความรุนแรงทางเพศ เป็นต้น หรืออาจเรียกว่าเป็นกรอบความคิดแบบ  $x$  นำไปสู่  $y$  ที่ เป็นราวกับถนนตัดตรงไม่มีเส้นทางคดเคี้ยว อาทิ ผู้หญิง ใส่กระโปรงสั้นนำไปสู่การข่มขืน การเป็นเกย์และ เลสเบียนหรือบรรดาร์กร่วมเพศทั้งหลายเกิดขึ้นจากการ เลียนแบบ (ธเนศ วงศ์ยานนาวา, 2551) ทั้งนี้โดยแท้จริง กิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ด้วยตัวของกิจกรรมมิได้เป็น อันตรายหรือพิษภัยแต่อย่างใด ดังที่เราเข้าใจกันว่าเป็น กิจกรรมพื้นฐานที่ทำให้เกิดสถาบันสำคัญที่สุดในสังคม คือ สถาบันครอบครัว และดังชื่อของกิจกรรมคือเป็นไป เพื่อการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ (แม้ว่าปัจจุบันจะมีการ ตัดผ่านกิจกรรมดังกล่าวโดยการพยายามใช้วิทยาการ สมัยใหม่ เช่น การทำกิฟต์ เป็นอาทิ) อย่างไรก็ตาม กิจกรรมดังกล่าวกลับถูกเหมารวมให้อยู่ในกรอบความคิด แบบ  $x$  นำไปสู่  $y$  ดังกล่าวข้างต้นเสมอ จะมีเพียงบาง กรณีที่มีการนำกิจกรรมนี้ไปรวมกับเจ้าของอำนาจทาง ความคิดของยุคสมัย คือ วิทยาการสมัยใหม่โดยเฉพาะ วิทยาการทางการแพทย์อันทำให้กิจกรรมการดำรง เผ่าพันธุ์จะมีคุณประโยชน์อยู่บ้าง ดังกรณีการกล่าวถึง ทำกิจกรรมดังกล่าวเพื่อให้เกิดการดำรงเผ่าพันธุ์สำหรับผู้ มีบุตรยาก ทั้งนี้การพยายามอธิบายว่าทำทางการดำเนิน กิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์มิใช่เรื่องผิดแปลกแยก เพราะมีมาตั้งแต่ครั้งโบราณตามหลักกามสูตรและ พยายามบ่งชี้ว่าตามตำราที่ว่ามี 36 ท่าสำคัญของการ ดำรงกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์เป็นเพียงส่วนหนึ่งของ หลักดังกล่าวเท่านั้น โดยแท้จริงเป็นตำราสอนเพศศึกษา สำหรับชาย-หญิงอินเดีย ให้ความรู้ด้านเพศศึกษาอย่าง ครบถ้วน และละเอียดยิ่ง มิได้มีแต่การร่วมเพศอย่าง ที่ เข้าใจกัน นอกจากนี้เนื้อหาด้านศีลธรรมแล้วยังใช้อ้างอิง และศึกษาสภาพสังคมอินเดียในยุคสมัยนั้นด้วย (<http://www.indiaindream.com>)

อย่างไรก็ดีไม่ว่าจะกล่าวถึงประเด็นดังกล่าวว่า อย่างไรก็ดีดูเหมือนว่าสำหรับสังคมไทยแล้วดูเหมือนเป็น เรื่องที่ขัดต่อระเบียบความประพฤติอันดีงามของคนใน สังคมเสมอ แม้ว่าในความเป็นจริงจะพบว่ามีความที่ เห็นประจักษ์เกี่ยวกับการพยายามซ่อนเร้นไม่กล่าวถึงแต่ ก็มีความลึกซึ้งใกล้เคียงกับกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ ดังกล่าวอยู่มาก ดังกรณีเป็นประเทศที่มีชื่อเสียงการ

ค่าประเมินในลำดับต้นๆ สื่อกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ที่หลากหลายทั้งจากระบบคอมพิวเตอร์ออนไลน์ไปจนถึงสื่อสิ่งพิมพ์แบบดั้งเดิมต่าง ๆ ล้วนแล้วแต่แสดงให้เห็นถึงความสนใจกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของสังคมไทยที่มีมาแต่ดั้งเดิมและมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้แม้จะกล่าวอ้างว่ากิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ ถูกกดทับและถูกเปิดเผยจากสื่ออินเทอร์เน็ตในยุคเปิดพื้นที่สาธารณะก็ตาม แต่ในทัศนะของผู้เขียน “ประสบการณ์จากสื่อ” ดังกล่าวย่อมเป็นเพียงการมีอิทธิพลในลักษณะกระตุ้นรากลึกหรือเป็นการส่งผ่านพฤติกรรมที่แท้จริงของผู้คนในสังคม ดังนั้นบทความชิ้นนี้จึงอาจเห็นต่างกับงานเขียนด้านนี้บางประการในประเด็นที่สื่อจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมแต่เชื่อว่าสื่อจะเป็นผู้บุกเบิกเผยให้เห็นระบบความเชื่อ ค่านิยม ที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังตั้งแต่วาทกรรมนิยม ทั้งนี้การกดทับและซ่อนเร้นนี้พบเห็นได้ในข้อห้ามตั้งแต่จารีตไปจนถึงวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีแต่ก็ยังมีชุดของการกระทำต่าง ๆ ที่ค่อนข้างชัดเจนแต่ซ่อนเร้น(คำคุณี้อาจจะย้อนแย้งไปบ้างแต่ผู้คนในสังคมคงมีเข้าใจถึงการพูดและการกระทำที่ขัดกันของสังคมไทยในกรณีกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์นี้ เช่น การพูดเรื่องเพศในที่สาธารณะเป็นสิ่งต้องห้ามแต่ความนิยมชมชอบเรื่องเพศกลับเป็นไปอย่างโจ่งแจ้ง) รวมถึงการข่าวประกาศยอมรับแต่ไม่เคยยอมรับและไม่คิดจะยอมรับเพศที่สามที่เกิดขึ้นในสังคมไทย ทั้งนี้จะยังเห็นภาพชัดเจนในกรณีของการใช้คำผวนอันฉาวฉาวครั้งของคนในสังคมไทยซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นการพาดพิงถึงกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ทั้งสิ้น (<http://th.encyclopedia.info/wiki>)

### เริ่มพิจารณาจากเสียง

แม้ว่างานเขียนชิ้นนี้จะเฉพาะเจาะจงการวิเคราะห์ผ่านสื่อประเภทกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ในสังคมไทย อย่างไรก็ตามก็ผู้เขียนจำต้องแยกแยะและอธิบายลักษณะสำคัญของกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ในสังคมไทยออกจากชาติพันธุ์อื่น ๆ ก่อนด้วยถ้าพิจารณาอย่างไม่เฉพาะเจาะจงจะไม่สามารถแยกแยะกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ในสังคมไทยออกจากชาติพันธุ์อื่น ๆ ได้ โดยเฉพาะด้วยระบบคิดหรือจะเรียกว่าค่านิยมของสังคมนอกจากจะไม่กล่าวถึงเรื่องนี้แล้วยังเห็นว่ากิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์เป็นเรื่องที่ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างชาติพันธุ์ อย่างไรก็ตามก็ผู้เขียนจะเป็นผู้นำพาให้เห็นอย่างชัดเจนว่ากิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ในสังคมไทยมีความแตกต่างจากชาติพันธุ์อื่นผ่านสื่อที่แสดงถึงกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ที่แม้ว่าการรับชมกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ (ขอให้ผู้อ่านนึกถึงสื่อประเภทที่เป็นคลิปวิดีโอซึ่งจะทำให้เห็นภาพชัดเจนขึ้น - ผู้เขียน) จะนำพิสัยในด้านเทคนิคของภาพผ่านมุกกลิ้งที่แอบยลหรือเรียกว่าไสตปรีสาททางการมองเห็นจะเป็นส่วน

สำคัญที่สุด อย่างไรก็ตามก็ภาพบางภาพเท่านั้นที่ควรค่าแก่ไสตปรีสาทของผู้รับชมขนาดที่ผู้รับชมบางคนหรืออาจจะเรียกว่าทุกคนมักจะคัดเลือกเฉพาะบางคาบบางตอนของกิจกรรมดังกล่าวสำหรับการรับชม อย่างไรก็ตามก็สิ่งที่ทำให้การวิเคราะห์ลักษณะนิสัยของผู้คนในสังคมต่างชาติพันธุ์ชัดเจนยิ่งขึ้น นั่นคือไสตปรีสาทที่ได้รับจาก “เสียง” ทั้งนี้จะพบว่าผู้ผลิตสื่อบางแห่งถึงกับเพิ่มเติมส่วนนี้เข้าไปเพื่อเพิ่มอรรถรสในการรับชม (ในประเด็นนี้ผู้วิเคราะห์เห็นว่านอกจากจะยิ่งส่งผลให้การวิเคราะห์ง่ายขึ้นแล้วยังทำให้มองภาพได้อย่างกว้างขวางสมจริงสมจังมากขึ้นด้วย มิได้ทำให้เกิดการวิเคราะห์ที่ไขว้ไขวไป) ทั้งนี้แม้ว่าบทความชิ้นนี้จะเน้นบทความทางวิชาการมิใช่บทความวิจัย กระนั้นก็ตามผู้เขียนได้พิจารณาประเด็นเรื่องเสียงผ่านกลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบไม่อาศัยความน่าจะเป็นแบบเฉพาะเจาะจงด้วยมีประชากรที่ใช้ศึกษาค่อนข้างมากและมีการแบ่งแยกประเภทในทางพฤตินัยได้อย่างหลากหลาย ทั้งนี้เมื่อพิจารณาเฉพาะประเด็นของเสียงในชั้นแรก (คล้ายกับการศึกษาข้อมูลปฐมภูมิ-ผู้เขียน) จะพบว่าเสียงของกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ดูเหมือนจะเป็นสิ่งเสริมแต่งหรือตัวช่วยที่เร้าเร้าหรือช่วยสร้างบรรยากาศเท่านั้นหาได้เป็นจุดเด่นสำคัญไม่ อย่างไรก็ตามก็เมื่อพิจารณาอย่างลึกซึ้งจะพบว่าเสียงของกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์เป็นสิ่งที่ทำให้เห็นกระบวนการแยกย่อยหรือแบ่งแยกชาติพันธุ์ที่แตกต่างกันได้อย่างชัดเจนที่สุด กล่าวคือ แม้จะจำกัดขอบเขตการพิจารณาเฉพาะกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ จากสื่อที่เผยแพร่และเป็นที่ยอมรับภายในประเทศจะพบว่าการแบ่งแยกประเภทของสื่อแสดงกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์อาจมีได้เพียงแบ่งตามเป้าประสงค์ของผู้ส่งสารหรือประเภทของผู้รับชมเท่านั้น กล่าวคือ ประเภทของผู้รับชมสื่อแสดงกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์อาจแบ่งเป็นสองประเภทหลัก ประกอบด้วยกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ สำหรับผู้มีรสนิยมทางเพศระหว่างชาย-หญิง และ สำหรับผู้มีรสนิยมทางเพศในรูปแบบอื่น ๆ ตามการแบ่งแยกโดยทั่วไป อย่างไรก็ตามก็แท้จริงแล้ว “เสียง” ทำให้เกิดการแบ่งประเภทอีกลักษณะหนึ่งที่น่าสนใจว่าลึกซึ้งมากกว่าอันสามารถระบุลักษณะนิสัยของผู้คนในสังคมต่างชาติพันธุ์ได้อย่างแจ่มชัดอันจะวิเคราะห์ให้เห็นภาพชัดเจนต่อไป

ในเบื้องต้นไสตปรีสาทที่ได้รับจาก “เสียง” ของกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ อาจแบ่งเป็นสี่ประเภทหลัก ประกอบด้วย “เสียง” จากกลุ่มประเทศเอเชียยุโรป (รวมประเทศต่าง ๆ ที่คนไทยรวมเรียกว่า “ฝรั่ง”) ลาตินอเมริกา และตะวันออกกลาง และเมื่อพิจารณาเฉพาะกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์จากสื่อที่เผยแพร่และเป็นที่ยอมรับภายในประเทศจะพบว่าอาจแบ่งเป็น “เสียง” จากชาวญี่ปุ่น ชาวไทย และชาวต่างชาติ-อเมริกัน(หรือที่คนไทยเรียกว่า “ฝรั่ง” ซึ่ง

น่าจะตีความได้ว่าเป็นชาวยุโรปที่ไม่ใช่ชาวเอเชีย ดังจะพบว่าชุดของ“เสียง” จะมีการเปล่งเสียง (เริ่มจากเฉพาะเสียงร่อนเท่านั้นยังไม่รวมเสียงการพูดหรือเสียงประกอบอื่น ๆ รวมถึงการเปล่งเสียงเฉพาะกับคนชาติเดียวกันเท่านั้น) ออกมาตามชาติของแต่ละชาติ ดังขยายความได้ว่า เสียงจากชาวญี่ปุ่นจะมีคำร่อนที่คล้ายคลึงกันว่า “อะคิ ๆ” หรือ คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นคำใดคำหนึ่งที่มักไม่เกินสองหรือสามพยางค์ ดังเช่น “เซโย” และ “จิ ๆ” เป็นต้น เสียงของชาวไทยจะออกเสียง (ถ้าจะมีเสียงซึ่งโดยส่วนใหญ่ยังไม่ออกเสียง) จะมีคำร่อนที่คล้ายคลึงกันว่า “อิม” “ซึส” “อาว” และ “โอว” และ สำหรับชาวต่างชาติจะมีเสียงร่อนด้วยคำว่า “โอว” “โอ่ว” “โอเวส” และ “โอวก๊อด” เป็นต้น ทั้งนี้ด้วยระดับเสียงที่ต่างกัน (อันน่าจะมีความเกี่ยวข้องของการโครงสร้างทางภาษาที่น้อยมากหรือไม่มีความเกี่ยวข้องเลย) โดยเสียงจะเบาดังแหลมทุ้มต่างกันจนทำให้แยกแยะออกอย่างเด่นชัด กล่าวคือ เสียงของชาวญี่ปุ่นจะออกเสียงแหลม ดัง มีการออกเสียงซ้ำด้วยคำๆ เดียวกันและส่วนใหญ่ด้วยคำที่ไม่มีความหมาย ในขณะที่เสียงของชาวไทยจะออกเสียงทุ้มต่ำ เบา ไม่มีการออกเสียงซ้ำด้วยคำที่ไม่มีความหมายเช่นเดียวกัน (หรือถ้าเป็นไปได้จะไม่มีการออกเสียงเลย) และ เสียงของชาวต่างชาติจะออกเสียงทุ้มแต่ไม่ถึงกับต่ำ เสียงดังไม่มีการออกเสียงซ้ำด้วยคำ ๆ เดียวกันแต่จะมีการเปลี่ยนคำไปเรื่อย ๆ ด้วยคำที่มีความหมายแตกต่าง เป็นต้น หรืออาจพอสรุปได้ว่าแต่ละชาติก็จะใช้เสียงลักษณะของตน (อย่างเป็นทางการแบบแผน) ในการสื่อความ ทั้งนี้เมื่อมีได้ดูจากภาพประกอบด้วยแล้วก็จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าแต่ละชาติจะใช้เสียงในลักษณะของตนเองด้วยเงื่อนไขที่คล้ายคลึงกัน ดังเช่น กิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของชาวญี่ปุ่นในทุกๆ กิจกรรมที่แสดงออก (ทั้งผ่านสื่อและไม่ผ่านสื่อซึ่งจะกล่าวต่อไป) จะมีคำร่อนที่คล้ายคลึงกันด้วยคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นคำใดคำหนึ่งที่มักไม่เกินสองหรือสามพยางค์มีการออกเสียงซ้ำด้วยคำ ๆ เดียวกันด้วยคำที่ไม่มีความหมาย อันจะเป็นเสียงแหลมและดังพอสมควร รวมเป็นเสียงกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของชาวญี่ปุ่น ซึ่งต่างจากชาวไทยและชาวต่างชาติ เป็นต้น

### การพิจารณากิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์กรณีเสียงร่อนสู่ส่วนประกอบสร้างอื่น กรณีของชาวไทย

ในกรณีการพิจารณาเสียงผ่านกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของชาวไทยดังกล่าวข้างต้นชาวไทยจะใช้เสียงร่อนด้วยคำว่า “อิม” “อาว” และ “โอว” ด้วยเสียงที่เบา ไม่มีการเปล่งเสียงคำที่มีความหมายถ้าจะมีก็เฉพาะในบางคาบบางตอนเท่านั้น เป็นต้น อย่างไรก็ตามนอกจากจะเป็นการพิจารณาเพื่อแบ่งแยกประเภทพฤติกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของชาวไทยที่แตกต่างจากชาติพันธุ์อื่นแล้วยังพิจารณาได้ว่าเสียงร่อนของชาวไทยในกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์โดยสาร์ตตะของตนเองมิใช่สิ่งเลื่อนลอยแต่

เป็นตัวแสดงหรือหนึ่งในตัวประกอบสร้างความเป็นชาวไทยเลยทีเดียว ในกรณีนี้ชาวต่างชาติอาจแยกแยะไม่ออกแต่ในทัศนะของผู้เขียนชาวเอเชียไม่น้อยย่อมแยกแยะสาร์ตตะของเสียงออกและยิ่งชาวไทยแล้วย่อมเข้าใจสาร์ตตะดังกล่าวและในกรณีนี้ถ้าพิจารณาอย่างเฉพาะเจาะจงแม้แต่เฉพาะเรื่องเสียง ผู้เขียนขอกล่าวถึงประจักษ์พยานยืนยันการเป็น “ชุดของเสียง” ของคนไทยซึ่งก็คือ เสียงของกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของชาวไทยเมื่ออยู่คนเดียวก็จะพบว่าชุดของเสียงก็ยังเป็นเสียงเดียวกันนี้ ลักษณะเช่นเดียวกัน (ทั้งตรงและเที่ยง) ซึ่งนั่นหมายความว่าแม้แต่การสร้างภาพจำลองเมื่อคนไทยอยู่คนเดียวก็ยังใช้เสียงข้างต้นเป็นตัวแทนของคนไทยอยู่นั่นเอง มิได้นำเสียงอื่นมาปะปน กรณีนี้ยังคงคาบเกี่ยวไปถึงกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ที่คนไทยย่อมเปล่งเสียงแบบเดียวกันระหว่างชาวไทยด้วยกัน มิได้ลอกเลียนเสียงการดำเนินกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์แบบชาติพันธุ์อื่นๆ ผู้เขียนเชื่อว่าคนไทยเกือบหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์เปล่งเสียงขณะดำเนินกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์แบบคนไทยมิได้เปล่งเสียงแบบชาติพันธุ์อื่น ซึ่งลวงเลยไปถึงกรณีการเปล่งเสียงในศิลปะวิดีโอในสื่อสาธารณะเช่นกรณีการเปล่งเสียงที่มีชื่อเสียง กรณีเพลงคันทู ที่เปล่งเสียงการดำรงเผ่าพันธุ์แบบไทยอย่างชัดเจน แม้จะถูกกล่าวจากสังคมว่าสื่อความประพฤติที่ไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย อย่างไรก็ตามถ้าพิจารณาจากเสียงร่อนในเวอร์ชันแรกๆ ของศิลปะวิดีโอแล้วจะพบเสียงดำรงเอกลักษณ์ไทยอย่างชัดเจน แม้ว่าในศิลปะวิดีโอเพลงคันทูในยุคหลังจะมีการเพิ่มเติมเสียงร่อนแบบญี่ปุ่นเข้ามาในบางคาบบางครั้งก็ตาม ดังนั้นจึงอาจพิจารณาได้ว่าในเรื่องเสียงการดำรงเผ่าพันธุ์ของผู้คนในสังคมไทยจะมีรูปแบบเสียงเฉพาะของชนชาติ หรืออาจเรียกว่าวัฒนธรรมไทยในด้านการเปล่งเสียงขณะการดำรงกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ก็ได้

นอกจากกรณีของ “เสียง” แล้ว กิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ของผู้คนในสังคมไทยยังสามารถวิเคราะห์ได้ต่อเนื่องถึงเรื่องอื่น ๆ เกี่ยวกับการดำรงเผ่าพันธุ์ดังกล่าวได้ด้วย ดังกรณีที่ได้จากวิถีการประกอบกิจกรรมในส่วนอื่นๆ ทั้งนี้ ผู้เขียนขอเริ่มด้วยประเด็นเรื่อง “สถานที่” ของกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของผู้คนในสังคมไทยผ่านสื่อต่าง ๆ จะพบว่าจะมีลักษณะพิเศษที่แตกต่างกับชาติพันธุ์อื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัดแม้จะแต่กับเจ้าของสัญลักษณ์ของสื่อกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของชาวเอเชียที่มีชื่อเสียงคือ ญี่ปุ่น กล่าวคือ สถานที่ในสื่อ นั้นมักจะเป็นสถานที่ ที่มีทั้งแบบปิดและเปิดโล่ง แต่จะมีความเกี่ยวข้องกับสถานที่ที่อยู่อาศัยจริงดังเช่นในบ้าน ในห้องนอน สวนหลังบ้าน มิได้เป็นสถานที่ที่ถูกจัดฉากหรือจำลองขึ้นแต่อย่างใด (กรณีนี้ขอให้ท่านเปรียบเทียบกับสื่อกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของชาติพันธุ์อื่นๆ ที่มักมีสถานที่ที่ถูกจัดฉากขึ้น แม้แต่เป็นห้องก็เป็นห้องที่ไม่ได้ใช้จริงของบุคคลนั้น ๆ หรืออาจเป็นนอกสถานที่ไปเลยทีเดียว หรืออย่างน้อยก็บิดเบี้ยวจากสถานที่จริง) ใน

กรณีนี้อาจมีข้อคัดค้านว่าเนื่องด้วยสื่อประเภทดังกล่าวของคนไทยจำเป็นต้องใช้ต้นทุนจึงทำให้โปรดักชันในการทำสื่อไม่อาจลงทุนกับสื่อดังกล่าวได้ อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงจะพบว่า ทั้งกรณีเสียงและสถานที่เป็นสิ่งที่ เป็นจริงและเป็นไปตามความคาดหวังของชาวไทยที่ แท้จริงมากกว่า ด้วยตัวอย่างกรณีสื่อต้นทุนสูง (หรือ ภาพยนตร์ หรือละครโทรทัศน์ ที่สื่อเคเบิลถึงกิจกรรมการ ดำรงเผ่าพันธุ์ของสังคมไทย) ซึ่งมีโปรดักชันในการทำสื่อ อย่างดีที่มีฉากประเภทกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของ ผู้คนในสังคมไทยซึ่งแม้จะมองว่าเป็นสื่อประเภท “ปลอมปน” (ยกเว้นเรื่องที่ต้องการสื่อถึงประเด็น ดังกล่าวโดยตรง เช่น เรื่องจันดารา แต่ถ้าท่านเคยได้ดู ภาพยนตร์เรื่องนี้จะยิ่งเห็นภาพอย่างชัดเจนว่าแสดงถึง แบบแผนการดำรงเผ่าพันธุ์ของผู้คนในสังคมไทยดังที่ได้ ศึกษาวิเคราะห์ในบทความชิ้นนี้ อย่างชัดเจนและต้อง ตรงกัน - ผู้เขียน) แต่จะพบว่าลักษณะการแสดงออกทั้ง เสียงและสถานที่ จะมีในลักษณะเดียวกันกับที่กล่าว มาแล้วข้างต้นทั้งสิ้น (ขอเพียงท่านลองนึกภาพอีกครั้ง ท่านย่อมเห็นด้วยกับผู้เขียน) นอกจากนี้ผู้เขียนจะขอ นำพาไปสู่เรื่องอื่น ๆ เพื่อให้เห็นภาพชัดเจนมากขึ้นดัง กรณี “การร่วมกิจกรรม” จะพบว่ามักมีการดำเนิน กิจกรรมเป็นราย “คู่” ดังจะพบกรณีสื่อกิจกรรมดังกล่าว ของสังคมไทยมักไม่เน้นการดำเนินกิจกรรมรายกลุ่ม มากกว่าสองคน หรือแม้กระทั่งการดำเนินกิจกรรมคน เดียว กรณีนี้จะพบว่าถ้ามีการดำเนินกิจกรรมคนเดียว ผ่านสื่อมักจะกระทำผ่านวิธีการที่มีผู้ร่วมกิจกรรมที่มอง ไม่เห็นมากกว่า ดังเช่นที่พบเห็นจากกรณีการแสดง กิจกรรมผ่าน โซเชียลมีเดีย เป็นต้น กรณีนี้เมื่อพิจารณา ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น กิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ผ่านสื่อของ ผู้คนในสังคมไทยมักเน้นที่ ต้องมีลักษณะพิเศษอัน แตกต่างกับชาติพันธุ์อื่นอย่างเด่นชัด คือ มักเป็นคนที่ รู้จักมักคุ้นกันมาก่อนจนกระทั่งถึงเป็นเครือญาติกันด้วย ชั่ว (กรณีนี้ชาติพันธุ์อื่นมัก เป็นปฏิสัมพันธ์การดำเนิน กิจกรรมกันคนไม่รู้จักรั ซึ่งชัดเจนในกิจกรรมของ ชาวต่างชาติหรือฝรั่งที่มักเป็นประกอบกิจกรรมกันโดย บังเอิญกับผู้คนที่ไม่ได้รู้จักมักคุ้นกันมาก่อน) และมักมี สถานภาพใกล้เคียงกันเป็นอย่างมาก เช่น นักเรียน นักศึกษา คนทำงาน เหมือนกัน มาดำเนินกิจกรรม ร่วมกัน (กรณีนี้ เช่นเดียวกันคือ ชาติพันธุ์อื่นมักเน้น การประกอบกิจกรรมกับคนต่างสถานภาพ เช่น อาจารย์ กับนักศึกษา เจ้านายกับลูกน้อง เป็นต้น)

“พิธีกรรมการเข้าสู่กิจกรรม” ในสื่อประเภท กิจกรรมการดำรงพันธุ์สำหรับผู้คนในสังคมไทยดู เหมือนว่าสื่อจะลอกเลียน หรือกระทั่งแสดงวัฒนธรรม ความเป็นไทยอย่างเต็มที่มากกว่าชาติพันธุ์อื่นกล่าวคือ สำหรับชาวไทยแล้วจะมีการเกริ่นนำความเป็นมา สาเหตุ ของเหตุการณ์ก่อนการเข้าสู่กระบวนการดำเนินกิจกรรม จริง ดังจะพบว่าสื่อกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของ สังคมไทยจะมีการบอกเล่าพูดโต้ตอบที่ไปที่ไปรวมถึง

สาเหตุอย่างสมเหตุสมผลก่อนการเริ่มกิจกรรมเสมอ ดังเช่น การที่เครือญาติ ดังเช่น น้องของภรรยาจะมีการ ดำเนินกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์กับพี่เขยก็ด้วยมีการ ทำความถึงการไม่อยู่ของภรรยาหรือกระทั่งบอกเล่าถึง สาเหตุที่ภรรยาไม่อยู่เพื่อให้เกิดความสมเหตุสมผลอย่าง เต็มที่เท่าที่จะกระทำได้ หรือกระทั่งการสร้างบรรยากาศ ที่อาจเป็นส่วนประกอบประเภท “ฟ้าฝนเป็นใจ” จนทำให้เกิด ความสมเหตุสมผลของการเข้าร่วมการดำเนินกิจกรรม การดำรงเผ่าพันธุ์อื่นเมื่อเปรียบเทียบกับชาติพันธุ์อื่นแล้ว จะพบว่าไม่คำนึงถึงเหตุผลความเป็นมา (และเป็นไป) ทั้งสิ้น ดังน่าจะสืบเนื่องจากการดำเนินกิจกรรมการ ดำรงเผ่าพันธุ์กันคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อนก็ เป็นได้ นอกจากนี้สำหรับสังคมไทยจะมีพิธีกรรมอย่างชัดเจนอีก พิธีกรรมหนึ่งก่อนช่วงเวลาการดำเนินกิจกรรมจริงโดย มักมีการเกริ่นนำปลอบประโลมอย่างสมจริงสมจังและ อ่อนละมุนประหนึ่งการแสดงอารมณ์ร่วมจนถึงขนาดที่ เรียกว่ามี “ความรัก” ต่อกันเลยทีเดียว ซึ่งกลไกนี้ สำหรับชาติพันธุ์อื่น ๆ โดยเฉพาะชาวต่างชาติหรือฝรั่ง นั้นดูเหมือนจะข้ามขั้นตอนนี้ไป โดยส่วนใหญ่มักจะมี การเข้าถึงร่างกายหรือเนื้อตัวแบบเป็นเนื้อความเดียวกัน กับการดำเนินกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ จะมีบางชาติ พันธุ์ที่มีการแสดงพิธีกรรมดังกล่าวเช่นเดียวกันคือ ชาว เอเชียทั้งหลายโดยเฉพาะรูปแบบของญี่ปุ่นที่เหมือน ประหนึ่งการมีเกริ่นนำเช่นเดียวกับสังคมไทยแต่ถ้า พิจารณาอย่างลึกซึ้งจะพบเช่นเดียวกันว่าการเกริ่นนำ แบบญี่ปุ่นอาจไม่อาจเรียกว่าอยู่ในกลุ่มการเกริ่นนำได้ เพราะดูเหมือนว่าการเกริ่นนำดังกล่าวจะเป็นเนื้อเดียวกัน กับกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์เสียมากกว่า ดังนั้นอุปกรณ์ และเวลาอันเนิ่นนานของกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์แบบ ญี่ปุ่นจึงอาจเป็นภาพลวงสำหรับการวิเคราะห์ได้

ช่วงขณะ “การดำรงเผ่าพันธุ์” หลังจากมีการ เกริ่นนำเรื่องก่อนกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์แล้ว สังคมไทยดูเหมือนจะมีแบบแผนที่ค่อนข้างชัดเจนคือ ยัง เน้นท่วงท่าดั้งเดิม กระนั้นท่วงท่าต่าง ๆ มักเริ่มด้วยฝ่าย หนึ่ง (หรือโดยเฉพาะเพศชาย-ผู้เขียน) จากนั้นกลับเป็น เรื่องแปลกประหลาดอยู่บ้างที่อีกฝ่ายหนึ่ง (ฝ่ายหนึ่ง หรือ เพศหญิง-ผู้เขียน) จะเป็นผู้รับชวงต่ออย่างตั้งอก ตั้งใจมากกว่า จนกว่าจะเริ่มกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ ด้วยท่วงท่าดั้งเดิมข้างต้น จากนั้นจะมีการสลับสับเปลี่ยน ท่วงท่าไม่เกิน 1-2 ท่วงท่า ก็เป็นอันเสร็จสิ้นวงจรการ ดำรงเผ่าพันธุ์ จากนั้นดูเหมือนเนื้อเรื่องจะพยายามจบลง หรือถ้าเป็นเรื่องขนาดยาวขึ้นก็จะพยายามคาบเกี่ยว หรือ เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้แสดงในชุดเดิมมากที่สุดก็ว่าได้ ซึ่ง กรณีนี้จะเห็นความแตกต่างชัดเจนกับชาติพันธุ์อื่นที่มัก กระโดดข้ามเปลี่ยนผู้แสดงที่ไม่มีความสัมพันธ์กัน แต่ มัก ใช้สถานที่เป็นตัวดำเนินเนื้อเรื่องในการดำเนินกิจกรรม เป็นการทดแทน ดังเช่น มีการเปลี่ยนผู้แสดงแต่ยึดโยง กับสถานที่ เช่นบนรถไฟใต้ดิน หรือในปราสาทหรือ

สถานที่ค่อนข้างหรูหราเกินจริงเป็นการทดแทน ซึ่งเป็นความแตกต่างอีกอย่างหนึ่งที่เห็นได้ชัด

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะพบความพิเศษแตกต่างกับชาติพันธุ์อื่นอย่างค่อนข้างเด่นชัดในประเด็นกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ที่ศึกษาจาก “สื่อ” ดังกล่าวข้างต้น อย่างไรก็ตามข้อดีด้วยขอบเขตและจุดเน้นของงานเขียนชิ้นนี้ซึ่งพยายามผลักดันให้ไกลกว่าการวิเคราะห์วาทกรรมปกติโดยผู้เขียนจึงนำประเด็นดังกล่าวมาผูกโยงกับลักษณะนิสัยของผู้คนในสังคมไทยในหัวข้อถัดไป

### ลักษณะนิสัยของคนในสังคมไทยจากกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์

ดังที่ได้อธิบายส่วนประกอบสร้างผ่านสื่อกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ โดยเฉพาะสื่อของสังคมไทยจะพบส่วนประกอบสร้างที่ผู้เขียนได้กล่าวถึงอย่างน้อย 5 ลักษณะ คือ เรื่องของเสียง สถานที่ การร่วมกิจกรรม พิธีกรรมการเข้าร่วมกิจกรรม และช่วงระยะเวลาการดำรงเผ่าพันธุ์ ทั้งนี้เมื่อเริ่มพิจารณาจากเสียงจะพบว่า มีลักษณะการแสดงออกผ่านสื่อกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของผู้คนในสังคมไทยในลักษณะค่อนข้าง

เฉพาะหลายประการ ดังเช่น การใช้ส้อมเสียงเบาซึ่งในความเป็นจริงช่วงระยะเวลาการดำรงเผ่าพันธุ์ถึงขนาดไม่ออกเสียงใดๆ ออกมามีเพียงการแสดงออกทางสีหน้า ไม่มีบทการสนทนาใดๆ และถ้าจะมีบทพูดอยู่บ้างจะไม่พูดถึงคำที่สื่อถึงกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์อันสะท้อนลักษณะนิสัยของผู้คนในสังคมไทยที่มีลักษณะต่างๆ เช่น การใช้เสียงเบาเป็นการสื่อเคาถึงการไม่ชอบแสดงออกของผู้คนในสังคมไทย แม้แต่กิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ที่มี “ความเป็นส่วนตัว” หรือ “พื้นที่เฉพาะ” แต่กลับยังคงใช้เสียงเบาซึ่งดังที่กล่าวไปแล้วว่าเมื่อเปรียบเทียบกับชาติพันธุ์อื่นๆ จะเห็นลักษณะดังกล่าวนี้ได้อย่างชัดเจนดังเช่น เสียงร้องของชาวญี่ปุ่น และชาวต่างชาติกลับมีเสียงดังอย่างชัดเจน อันอาจพิจารณาได้ว่าเป็นชาติพันธุ์ที่ชอบการแสดงออกอันแตกต่างกับลักษณะนิสัยของผู้คนในสังคมไทยอย่างสิ้นเชิง ทั้งนี้ด้วยการเปรียบเทียบส่วนประกอบสร้างของกิจกรรม ไปจนถึงลักษณะการแสดงออกผ่านสื่อกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของผู้คน ซึ่งจะได้ผลการวิเคราะห์เป็นลักษณะนิสัยของผู้คนในสังคมไทยนั่นเองดังแสดงดังตารางข้างล่างนี้

**ตารางที่ 1** แสดงส่วนประกอบสร้างผ่านสื่อกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะนิสัยของผู้คนในสังคมไทย

ส่วนประกอบสร้างกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์	ลักษณะการแสดงออกผ่านสื่อกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของผู้คนในสังคมไทย	ลักษณะนิสัยของคนในสังคมไทย
เสียง	-การใช้เสียงเบา ครางในลำคอ -ไม่ออกเสียงแต่แสดงออกทางสีหน้า -ไม่พูดถึงคำที่สื่อถึงกิจกรรม -ไม่มีบทพูด	-ไม่ชอบการแสดงออกไปจนถึงไม่กล้าแสดงออก -ถ้าจำเป็นต้องแสดงความรู้สึกจะแสดงออกผ่านการกระทำ -สุขภาพอยู่ภายใต้กรอบธรรมเนียมปฏิบัติ
สถานที่	-เป็นสถานที่จริงในชีวิตประจำวัน	-ไม่ชอบการจินตนาการเกินจริง
การร่วมกิจกรรม	-มีการร่วมกิจกรรมเป็นรายคู่ไม่เน้นกิจกรรมเป็นรายกลุ่ม หรือมีฉะนั้นจะทำกิจกรรมคนเดียว -เป็นการร่วมกิจกรรมกับคนที่ มีสถานภาพเดียวกัน -เป็นการร่วมกิจกรรมกับคนรู้จัก	-มีลักษณะของการมี “เพื่อนคู่คิด” หรือเน้นความเก่งเฉพาะตัวมากกว่าทำงานแบบทีม -ให้ความสำคัญกับเรื่องสถานภาพ -มีปฏิสัมพันธ์แบบปฐมภูมิ
พิธีกรรมการเข้าร่วมกิจกรรม	-มีการเกริ่นนำสาเหตุการเข้าร่วมกิจกรรม -มีการเกริ่นนำแบบปลอบประโลม	-ชอบสร้างเหตุการณ์ให้เกิดความสมเหตุสมผลหรือสร้างความถูกต้องให้แก่ตนเอง -อ่อนโยน
ช่วงระยะเวลาการดำรงเผ่าพันธุ์	-ท่วงท่าแบบดั้งเดิม -ฝ่ายชายเป็นผู้เริ่มต้นกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์	-ชอบทำตามกฎระเบียบ ประเพณี -ผู้ชายเป็นใหญ่

## บทสรุป

การศึกษาลักษณะนิสัยของคนในสังคมไทย รวมถึงการศึกษาในประเด็นดังกล่าวกับสังคมอื่น ๆ มิใช่เรื่องใหม่ แต่ในทัศนะของผู้เขียนการสรุปความให้ได้ ลักษณะนิสัยของคนในสังคมไทยมักผูกโยงกับเรื่องอื่น ๆ จนอาจไม่สามารถหา “แก่นแท้” ได้อย่างแท้จริง ทั้งนี้ ผู้เขียนจึงเห็นว่า การวิเคราะห์จากรากเหง้าของ พฤติกรรมด้วยการวิเคราะห์ผ่านสื่อกิจกรรมการดำรง เผ่าพันธุ์ของมนุษย์น่าจะช่วยเติมเต็มให้สามารถเข้าถึง แก่นแท้การตอบคำถามทางสังคมนี้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งนี้ ได้ใช้ การวิเคราะห์ของยุคสมัย คือ การวิเคราะห์ วาทกรรมเข้ามาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ด้วยการใช้ ประชากรที่มีการระบุตัวอย่าง อันอาจจำแนกในช่วงต้น ว่ามี 3 กลุ่ม หลัก ๆ ประกอบด้วย กลุ่มของคนไทยเอง กลุ่มญี่ปุ่น และกลุ่มชาวต่างชาติ (หรือที่คนไทยเรียกว่า

ฝรั่ง) ซึ่งมีวิถีในการดำเนินกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ที่ แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ทั้งนี้สำหรับคนในสังคมไทย ผู้เขียนได้จำแนกแยกออกเป็นส่วนประกอบสร้าง กิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ 5 ลักษณะหลัก เช่น เสี่ยง สถานที่ การร่วมกิจกรรมอันเป็นลักษณะการแสดงออก ผ่านสื่อกิจกรรมการดำรงเผ่าพันธุ์ของคนในสังคมไทย ที่มีลักษณะเฉพาะเพื่อประกอบสร้างจนสามารถได้ชุด ของความจริงชุดใหม่เป็นลักษณะนิสัยของคนใน สังคมไทยชุดหนึ่ง เช่น เป็นคนไม่ชอบการแสดงออก ให้ ความสำคัญกับเรื่องสถานภาพ เป็นอาทิ ทั้งนี้ในทัศนะ ของผู้เขียนงานประเภทนี้น่าจะเป็นมิติใหม่รวมถึงน่าจะ เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการวิเคราะห์พฤติกรรมทางสังคม ให้มีความถูกต้องทั้งความเที่ยงและความตรงมากขึ้น ต่อไป

## เอกสารอ้างอิง

จงกลณี โตสกุลวงศ์.(2542). การวิเคราะห์วาทกรรมการให้ความหมายสื่อสิ่งพิมพ์ลามกของ 9 สถาบันในสังคมไทย. วิทยานิพนธ์ (ว.ม.). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

จิณณ์นภัส แสงมา . (2545).การวิเคราะห์วาทกรรม เรื่องเสรีภาพทางเพศ ในการตอบปัญหาทางเพศของสื่อมวลชนไทย. วิทยานิพนธ์ (นศ.ม.). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จุลศักดิ์ ชาญณรงค์. (2550). “การวิเคราะห์วาทกรรม และผลลัพธ์ที่เกิดจากวาทกรรม: กรณีศึกษา คำว่าองค์กรและองค์กร” (งานวิจัย). กรุงเทพฯ: ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

จรี วิจิตรวาทการ. (15 มกราคม 2550). บทวิเคราะห์ ลักษณะนิสัยของคนไทย: รากเหง้าของความเจริญและปัญหาทั้งหมดของประเทศไทย. สืบค้นเมื่อวันที่ 15 มกราคม 2559, จาก <http://www.bloggang.com>.

ชลิดาภรณ์ สังข์พันธ์.(2551). ประวัติศาสตร์ของเพศวิถี : ประวัติศาสตร์เรื่องเพศ/เรื่องเพศในประวัติศาสตร์ไทย. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสร้าง ความเข้าใจเรื่องสุขภาพหญิง (สคส.).

\_\_\_\_\_ . (2551). หนังสือโป๊ตลาดล่าง : ความรู้ มายาคติ และจินตนาการในเรื่องเพศ. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสร้าง ความเข้าใจเรื่องสุขภาพ หญิง (สคส.).

ไชยรัตน์ เจริญสินโอฟาร.(2545). สัญวิทยา โครงสร้าง นิยมหลังโครงสร้างนิยมกับการศึกษารัฐศาสตร์. กรุงเทพฯ: วิชาษา.

ทองกร โภคธรรม (แปล, 2547) Michel Foucault เขียน. ร่างกายใต้บังคับการ = Les corps dociles จาก Surveiller et Punir. กรุงเทพฯ: คบไฟ.

ธงชัย วินิจจะกุล. (2534). วิธีการศึกษาประวัติศาสตร์แบบวงศาวิทยา. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

ธเนศ วงศ์ยานนาวา.(2551). เพศ จากธรรมชาติสู่จริยธรรม จนถึงสุนทรียะ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.

มมช. (1 สิงหาคม 2545). โปรแกรม “ทัวร์ริซึม” ของ “หันส์ทิวร์” สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2559, จาก<http://th.uncyclopedia.info/wiki>.

วรรณพิมล อังคศิริสรพร. (แปล, 2544, 2547). Roland Barthes เขียน. มายาคติ = Mythologies. กรุงเทพฯ: คบไฟ.

วิรัช วิรัชนิการวรรณ. (2546). “วิเคราะห์ลักษณะอุปนิสัยของคนไทยที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศ” ใน รัฐศาสตร์ปริทัศน์. 45(4): 30-41.

สุภางค์ จันทวานิช.(2552). ทฤษฎีสังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.



อวยชัย สังสนา. (2544). วาทกรรมการสื่อความหมาย  
ของนิวัตติ กองเพียร ผู้ดอคอล์มน์ใน  
หนังสือพิมพ์รายวันและนิตยสารรายสัปดาห์  
"มติชน". วิทยานิพนธ์ (นศ.ม.). จุฬาลงกรณ์  
มหาวิทยาลัย.

อภิญา เพ็องฟูสกุล (แปล, 2549) Catherine Belsey  
เขียน . หลังโครงสร้างนิยมฉบับย่อ = Post  
structuralism : a very short introduction.  
กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.

Barbara Johnston. (2002). **Discourse Analysis**.  
Malden, Mass.: Blackwell. Gillian Brown  
and George Yule. ( 1983) . **Discourse  
Analysis**.Cambridge: Cambridge University  
Press.

Sara Mills. (1997). **Discourse**. London: Routledge.